

Indignații

Revista Ideei, 1900, noiembrie Nr. I (1)

Moriss Maier

noiembrie 1900

Cerul e acoperit de nori. Totul pare învăluit în tristețe. Numai colo, în casa cea largă, a mai rămas un rest de veselie.

Sunt împreună, oameni ce au venit să serbeze o sărbătoare a vinului, ce lor li-i scumpă, și să aducă osanale zeului Bachus.

Oameni de diferite soiuri: bărbați, femei, copii: totuși de-un soi: robi, supuși, despoiați de stăpâni, fiecare în parte.

Au venit să simtă bucurie, sau mat curat să uite necazurile, căci necazurile copleșesc inima. Un pahar de vin le poate alunga.

Unii cu cei din urmă gologani, alți împrumutându-se, toți au venit acolo, durerile în bucurii să-și schimbe.

Bărbații au dinainte vin sau bere, femeile stau și privesc, privesc cum tinerii se pregătesc la danț, e vocea tuturora, să fie veselie...

Mai sunt acolo și lăutari și cântă, din instrumente, cântece diferite. Sunt însă și nemulțumiți, ce vor să audă cuvinte, să simtă.

Unul chiar se rostește: „Cântați mai bine cu vorbe, să se învieze inimile, sau să se-nduioșeze.”

Un lăutar face un semn cu mâna. Ceilalți au încetat să cânte, instrumentele au încetat să răsun. Și dânsul zise: „Iată am să vă cânt din gură:

Voi ați venit acoala, să gustați bucurii, să înecați amarul într-un pahar de vin. Și nu voiți să vedeți, nu voiți să-nțelegeți că asta vă adoarme.

Da, vă adoarme. Vouă vă pare că asta-i bucurie, a bea și a juca, când inimile voastre crapă de necazuri și chin.

Și voi dormiți, și nu voiți să vă deșteptați, să vă dați samă: că nu cu cântatul de cântece vă veți putea elibera din nevoi și durere.

Oricare din voi, să-mi răspundă îndată, dacă nu are în inimă vreo taină, ceva ascuns, ce-l doare.

Ceva ce-l roade, ce-l seacă, și-i trezește dureri grozave, strigăte de jale și un izvor de lacrimi...

Lăutarul se opri din cânt, privi în fața lor și în ochii lor zări lacrimi, născute de relele ce-i apăsau.

Unul își aminti de unicul copil, care-i muri nu de mult, că nu avu cu ce să cumpere la timp rețeta. Sărmana jertfă.

Altul, de-un frate, ce, în vălmășeala unei greve, fu omorât de bandiții stăpânirii, care veniră să păzească, să nu se facă scandal.

Iar un al treilea, de iubita, ce îi dăduse avânt... Dar care, de nevoie, căci le lipsea și pâinea, trebui să se vândă bogaților.

Un altul, iarăși, un biet pribeag, de casa-i scumpă, pe care o părăsi, de tată, mamă, pe care îi lăsă, ca să nu fie soldat.

Iar unul, de un prieten al lui, de cel mai bun prieten, închis la pușcărie, pentru că a împrăștiat și lățit ideea: Libertate pentru popor.

Iar unul, sărman de tot, că mâine copiii îi vor cere pâine sau ceva de mâncare și el nu avea nici de unele.

Iar toți, de libertatea lor, își amintiră de libertatea lor, robită, încătușată de vampirii care-i înăbușă, îi subjugă, îi spânzură, îi împușcă.

Lăutarul își dete seama de astea toate, dânsul le cunosc durerea, simți că-n inimile lor se petrece ceva grozav.

El începu să cânte iar, cu și mai mult curaj. Cu ură chiar, cu răutate, începu să răsun cântecul lui:

Cunoașteți cine-s vinovații, pe ticăloșii ce vă aduc durerile acestea? Din a căror pricină vă mor copiii, care vă omoară frații, care vă cumpără iubitele?

Care vă prigonesc, care vă arestează, care vă robesc? Care vă spânzură, care vă nimicesc, care vă subjugă?

Da, îi cunoașteți, căci voi îi încoronați, voi i-ați ridicat: munciți pentru ei, pătimiți pentru ei, fără să vă alegeți pentru voi cu ceva.

Ați clădit palate în care să locuiască ei, contrast al locuințelor voastre, morminte. Iar voi, pururea cu nevoile ați căutat să vă obișnuiți...

Ar mai fi cântat curajosul lăutar, dar unul se ridică, luă cu aprindere cuvântul și începu să răsune, nu, să tumulte, ca un tunet:

— Da, are dreptate ce spune. Totuși nu trebuie să plângeți. Ci, dimpotrivă, mânie, spirit de distrugere, trebuie să se aprindă în voi.

Trebuie să căutăm să ne eliberăm din aspra noastră sclavie. Și dacă nu vom putea, cel puțin să ne răzbunăm asupra stăpânirii crude.

Destul am robit, producând toate bunătățile pentru despoietorii noștri. Ajunge: să luăm înapoi de la bandiții ce ne-au furat, ce e al nostru.

— Nu se poate, strigă un altul. Cu neputință de izbutit acuma: mulțimea poporului doarme...

— Atunci să se distrugă totul... strigă mulțimea deșteptată.

Masele indignate ieșiră în stradă: bărbați, femei, copii. Și, într-o mare învâlmășeală, năvăliră asupra tronurilor despoietorilor lor.

Norii s-au spart, n-au mai putut să se oprească. A început să fulgere grozav... Mulțimea dădea foc, ruina totul. O ploaie de sânge porni să curgă.

Masele indignate, încununară, astfel, în stradă, cu tumult, zeița răzbunării. Când totul e pierdut și nu mai e de așteptat nimica, Nemesis pururea apare.

Biblioteca Anarhistă

Moriss Maier
Indignații
Revista Ideei, 1900, noiembrie Nr. I (1)
noiembrie 1900

anarhiva.com

ro.theanarchistlibrary.org